

Лесь Подерв'янський

Остановись, мгновеньє, ти прекрасно!

Збірник

Остановись, мгновеньє, ти прекрасно!.

ДІЙОВІ ОСОБИ

Іван Опанасович Харченко, літературознавець.

Гриць Якович Вареник, теже літературознавець.

Чорт, трансцендентна сила у вигляді рогатого упиздня в ватніку, ватніх штанах і кірзових чоботях. Безсмертен.

Хуна, особа жіночої статі.

Сало, їжа Івана Опанасовича і Гриця Яковича, заповнює простір між шкірою та м'ясом свині, на вигляд біла, на смак жирна речовина.

Портвейн, напій, котрий Іван Опанасович і Гриць Якович п'ють вранці, вдень, ввечері, а також вночі.

ДІЯ ПЕРША

Кімната в общазі, в котрій живуть аспіранти: Іван Опанасович, Гриць Якович, і сало в кімнаті дві кроваті, тумбочка і стіл. За столом сидить Іван Опанасович і їсть сало. На кроваті лежить Гриць Якович Вареник в стані алкогольного токсікозу, загорнутий з головою в ковдру.

Іван Опанасович. Шось випить хочеться, блядь, деж взять гроші? (До Гриця.) В тебе гроші є?

Гриць. Єсть.

Іван Опанасович. Дай мені три карбованці, я тобі завтра утром віддам.

Гриць мовчить.

Іван Опанасович. Чо мовчиш? Гроші є?

Гриць. Єсть.

Іван Опанасович. Дай мені три карбованці, завтра утром віддам.

Гриць мовчить.

Іван Опанасович. Чо мовчиш? Гроші є?

Гриць. Єсть.

Іван Опанасович. Дай мені три карбованці, завтра утром віддам. Чо мовчиш?

Гриць. Та жалко...

Деякий час обидва мовчать.

Іван Опанасович. Блядь, придумав! Щас гумореску напиздячу.

Іван Опанасович кладе сало, сідає до машинки і пиздить її по клавішам

Іван Опанасович. Такий гумор щас пиздану, шо вони всі повсцикаються. (До Гриця Яковича.) Ти «Перець» читав?

Гриць Якович. Ні.

Іван Опанасович. Очень даже напрасно, там такі хохми єсть, всцятися можна! Там і мойо тоже єсть...

Продовжує пиздить по клавішам, потім видира бумагу і комкає її.

Ну його к хуям, краще я оповідання про колгосп напишу, блядь, в «Молоду гвардію». (До Гриця.) Ти читав «Молоду гвардію»?

Гриць Якович. Ні.

Іван Опанасович. Напрасно, там тоже харошиє хохми єсть...

Іван Опанасович пиздячить по клавішам.

Гриць Якович. Я сьогодні з Хуною условився, щас прийті должна...

Іван Опанасович продовжує пиздити машинку по клавішам, потім імпульсивно видира бумагу і зникає в сортирі. Входить Хуна.

Хуна. Я не опаздала?

З сортиру чути огидливе пердіння.

Хуна (робить вигляд, ніби нічого не почула). Ви тут сидіте, а на дворе такая погода стоїт!..

З сортиру чути огидливе пердіння.

Хуна (робить вигляд, ніби не чує). Я прямо не знаю, что ета весна со мной делает!..

Гриць Якович тупо мовчить. З сортиру чути шарудіння. Трохи згодом з'являється Іван Опанасович, застьябуючи штани. Він розпарений і страшний.

Хуна. Ізвиніте, можна і мне?

Іван Опанасович. Хі! Мерсі...

Хуна спокусливо посміхається і зникає в сортирі. Іван Опанасович у роздумі чуха собі живіт.

Іван Опанасович. Я в армії так наїбався, Гриша, їбать мої віники!..

З сортиру чути страшний крик, Хуназ перекошеним ротом вибігає з сортиру, збиває з

ніг Чорта, який щойно зайшов у двері, і вихром зникає в нетрях общежитія.

Іван Опанасович. Блядь, що вона злякалась? Гімна не бачила?

Чорт загляда до сортиру, мрійливо крутить хвостом і клаца язиком.

Чорт. Ну ти і сresh, Ваня...

Іван Опанасович. А хулі тут такого? Ну, посрав...

Чорт. Ну, розкажуй, як живеш, як жінка?...

Іван Опанасович. Та пішла вона на хуй!

Чорт (співчутливо). Шо такое, Ваня?

Іван Опанасович. Та вже місяць менструації не було, мабуть, забеременіла...

Чорт. Так радуваться ж нада, Ваня!

Іван Опанасович. А хулі радуваться? Я її три года їбав, як врага народа, і вона не беременіла. Я не люблю ото на простиню спускати, чи на живіт...

Чорт. Шо такое, Ваня?

Іван Опанасович. В неї матка не держить, забеременіла, сука, коли я сам в Києві, а вона в Лохвиці.

Обидва мовчать. Чорт у роздумі крутить хвостом.

Іван Опанасович. Та я не за то, мені інтересно, хто її виїбав, вона жтричі за мене ширша, ще й окуляри носить. Інтелегентка, блядь. В Лохвицях – заврайоно.

Зловісна мовчанка.

Чорт (спокусливо). На блядки підем сьогодні?

Іван Опанасович. Та шо я, пацан? Я в армії так наїбався, шо противно згадувать. Я, вобщє, ото їбаться не понимаю. Ну шо тут такого? Штрикаєш, штрикаєш, а сприси – на хуя? Я б кращє вина б ото випив...

Чорт (ніскіки не здивувавшись). Давай стакани!

Чорт виймає з ватніка кілька пляшок портвейна. Гриць Якович, який до того лежав смирно, як небіжчик, починає нервово перекидатися на простирадлі, бо гадає, шо про нього забули. Чорт розливає, Іван Опанасович ріже сало.

Гриць Якович (нервово). Міне сюда дайте!

Іван Опанасович дає Грицю стакан, він п'є його, лежачи під ковдрою. Руки його при цьому трусяться.

Чорт. А шо ж ти, Ваню, далі робитимеш?

Іван Опанасович. А шо? Щас дисертацію напиздячу і в Броварах дом куплю за 20 тисяч. Я ото квартири ті блядські не понимаю, ну шо тут та кого? Ото меблю купують, позвуть у гості і сидять, і цілий день пиздять. А жінка пизду собі чуха...

Гриць Якович. А шо ж робить?

Іван Опанасович. Я люблю, щоб у мене хазяйство було: кабан, та то, та сьо. Вона, курва, звикла там у районо пиздїть, а кабана годувать нада!

Чорт (продовжує спокушати). Вань, а може, ну його кхуям ту дісертацію! Давай к блядям поїдемо на дискотеку, шас хароші бляді там єсть. Я хату сняв на Барщаговці, можна хоч тиждень не вилазити.

Іван Опанасович. Хе, то не можна! Начальник буде пиздїть.

Чорт. А ми йому скла товченого насипемо у бутерброди. У нього жінка ревнива, то подумают на неї.

Іван Опанасович. Ха, та воно можна, але ж у цих блядєй, я думаю, і тріпер є...

Чорт. Ну то давай підемо, Ваня, в кафе «Ластівка», приїбемося до армян і пизди дамо!

Іван Опанасович. Та воно можна, але ж там міліція, я думаю...

Чорт. А ми і міліції пизди дамо, а потім похуярим у «Дубки» і все там нахуй рознесем!

Іван Опанасович. Е, «Дубки», то далеко йти нада!..

Чорт. А ми на таксі...

Іван Опанасович. Ні, то дурне діло! Я краще сала поїм...

Іван Опанасович жере сало і запиває портвейном.

Чорт (з слізьми в голосі). Ваня, ти хоч плану покури!.. (З надією лізе до кишені.) Ось тут у мене є гарний, диви, як пахне, а-а-а!.. (Сатана з насолодою нюха план і крутить хвостом.) Давай накуримось і підем хуйню якусь зробим!

Іван Опанасович. Та їбав я його курить, від нього хуй не стоїть!..

Чорт (плаче). А навіщо тобі, щоб стояв?!

Іван Опанасович. Хм, як це навіщо, заїбав...

Гриць Якович. Блядь, деж та Хуна поділась? Казала вчора, що буде зі мною жить, а сама втекла...

Іван Опанасович. Та біс їх зрозуміє, тих хун, он краще – вино стоїть, пий...

Всі випивають.

Чорт. Ваня, а може, вона щас прийде, та ми Швецію зробимо?

Іван Опанасович. Яку це Швецію?

Чорт (спокусливо). Ну, це коли один вафлями годує, а другий в сраку їбе. Інтересно!

Іван Опанасович. А ти що робить будеш?

Чорт. А я так, подивлюсь...

Іван Опанасович. Не, не можна. Вона комусь розкаже, нам тоді всім піздець. Скажуть:

«Іван Опанасович Харченко, замість дисертацію про Шевченка писати, зробив в общежитті гнездо разврата».

Чорт. Не скаже. Ми її вафлями нагодуємо, а потім голову відріжемо і закинемо до студентів. То всі подумують, що то негри...

Іван Опанасович. Я на тих негрів дивитися не можу – чорні, а наглі! Іде в автобусі і читає якусь книжку не по-нашому, хуй просиш, тіки оченятами зир-зир. А тьолок вони наших їбуть, ті дури пащеки пораззявляють і їдуть з ними в Африку чи якусь Гвіану йобану. А негру шо, поїбав, надоїло, потім ізТВ, і всі діла. Вони своїх так не люблять їсти, як наших. Наша баба потіє менше...

Гриць Якович. Все одно пизда ставридою бздить.

Всі троє замислено мовчать, переварюючи інформацію Гриця Яковича.

Чорт. Ваня, а пам'ятаєш, коли ти старий був, як ти в мене просився, молодість хотів, аж душу заклав...

Іван Опанасович. Не помню.

Чорт. А казав: «Чортику, любий, зроби молодшим, дай трохи грошей, та кабанчика, та то, та сьо, я тобі вік служить буду і всіх, геть-чисто, позакладаю». Асам – слина тече з рота, зубів нема, та у вухах вати півкіла стирчить.

Іван Опанасович. Ніхуя такого не помню, не було цієї хуйні.

Чорт. Ну як же, Ваня, не було, када іменно шо було! Казав, я як молодий буду, то не буду більше всякої хуйні робити, у поліцаї вступати, сало їсти і таке інше, а буду їзучать «Трі стадії духа», щоб потом кричать: «Остановісь, мгновеніє, ти прекрасно!». Не ти, скажеш, а? Хто казав: «Буду Ніцше читати, а потім превозмогать в собі поца, і їбати по ночах дику вовчицю, і в Гонконзі дурний план курити». Шо, не ти? А хто казав: «Покину це село хуйове, а буду ананаси і бургундське пиздячить із манкенщицями в Парижі і через їх пойму марність зусиль». Шо, не ти?

Іван Опанасович. Щоб ти з'їв, та й не пиздів!

Гриць Якович (шуткує). Я тарілку супу, а ти кінську залупу. Га-га-га! (Регоче.)

Чорт. І я тоже дурень. Сижу тут з вами, пиздюками, сало їм... (Чорт наливає шмурдяку, відрізає сала. Передражняє когось.) Остановісь, мгновеніє, ти прекрасно! (Потім випиває шмурдяк, закусює салом і кривиться.)

Гриць Якович (співчутливо пиздить чорта по спині). Шо, не пошло?

Чорт. Да пішов ти на хуй, «не пашло»... Муму йобане!..

Гриць Якович (шуткує). А я і так на йому сиджу, тіки ноги звисають. Га-га-га-га!

Чорт (розлючено плює на підлогу). Тіки і навчився, шо ото срати, як бегемот, он навіть хуни тікають!..

Іван Опанасович. Я їм не винуватий, шо вони дурні.

Чорт. Ну а якщо всі повтікають?

Іван Опанасович. Хай тікають, вони мені не нужні.

Чорт. Ну і сиди тут з своїм салом, кабан йобаний!

Іван Опанасович. От ти в нас дуже інтелегентний, шо не слово, то матюки.

Чорт іде до дверей. Раптом двері відчиняються, і в них входить Хуна.

Хуна. Ви тут сидіте, а на дворе така пагода стоїт! Я от нарошно вийшла, трохи погуляла... Так што ета весна со мною делает! А ви чого тут сидіте?

Гриць Якович (шуткує). Тебе чекаем, Швецію робить.

Хуна. А шо ето такое?

Починає тихо грати «АББА». Всі, в тому числі і Чорт, мовчать.

Хуна (наївно). Нет, ну честно, ребята?

Іван Опанасович (спльовує). Це коли один вафлями годує, а другий в сраку їбе. Інтересно! На от сало, їж...

Хуна, Гриць Якович, Іван Опанасович жеруть сало. Чорт заглядає в сортир, спускає воду і зникає. Спущене гамно, веселі звуки «АББИ» і чавкання трьох створінь зливаються в єдину симхвонію.

Завіса

Данко

Феєрія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Данко.

Натовп.

ДІЯ ПЕРША

Ліс. Входить натовп. Натовп дико і страшно реве. Де-по-де можна іноді почути обривки розлючених фраз типу: «Хлопці, хорош ноги бить. Начальство очки гребе, а ми пизди лопатою вигрібаємо» та таке інше.

Входить Данко і стріля з пістолета в повітря.

Данко. Мовчать!

Всі мовчать так, шо стає ніяково.

Данко. Не розмишлять! Чмо японське... Іттїть!

Голоси. Та куди ж іттїть?

Данко. Іттїть, контра! Кто не хоче – уб'ю, нахуй!

Данко вириває з грудей серце, яке світиться карасіновим світом, і вимахує ним, як ліхтарем.

Голос з натовпу. Ніхуя собі!

Данко (кричить). Ура! Вперед, чмо японське!

Всі біжать за Данком в напрямі, протилежному тому, куди йшли.

ДІЯ ДРУГА

Болото. Входить натовп з Данком.

Данко. Іттїть!

Голос з натовпу. Ги, та вже, мабуть, прийшли!

Данко. Контра! От не пиздїть, а іттїть!

Голос з натовпу. Я їбав таку жїзнь!..

Данко. Шо поставали, пизда ваша мати?!

Запаадливий голос з натовпу. Данко, серце згасає!..

Справді серце в руці у Данко починає гаснути. Данко кидає його з розмаху об кочку і застоптує ногами. Потім вириває у себе печінку. Печінка відразу ж починає горіти синім вогнем.

Данко (несамовито реве). Іттїть!

Данко і натовп зникають у напрямі, протилежному тому, куди йшли.

ДІЯ ТРЕТЯ

Пустиня. Входить натовп з Данком.

Данко (шуткує). Ге-ге! Ніхуйова пагодка!..

Натовп мовчить.

Данко. Що мовчите, га? Де Ізергіль, стара блядь?

Голос з натовпу. Вчора здохла.

Данко (невпевнено). Іттїть.

Голос з натовпу. А не пішов би ти сам на хуй?!

Запаадливий голос з натовпу. Данко, печінка згасає!..

Данко кидає об підлогу смердючу згорівшу печінку.

Запаадливий голос. Данко, нирки рви, вони горітимуть!..

Данко вириває нирки. Вони горять, але не так яскраво, як хотілося б. Тоді Данко і їх кидає об пісок.

Данко. Що, падлюки, тепер довольні?

Натовп мовчить.

Данко. Тепер вам всім піздець!

Помирає.

Голос з натовпу. Ніхуя не піздець, ми тут з пустині сад зробимо!

Голоси. А вірно, хлопці, а діло каже!

Голоси. Ура! Вперед, чмо японське!

Всі. Ура!!!

Натовп зникає в напрямку, протилежному тому, куди йшов.

Завіса

Хвороба Івасика

ДІЙОВІ ОСОБИ

Івасик, хлопчик.

Лікар, мужчина.

Сибірська Язва, бацила.

Гангрена, бацила.

Ганарея, бацила.

Випаденіє Матки, бацила.

Смерть, скелет.

ДІЯ ПЕРША

Печера з сталактитами. В ній сидять Сибірська Язва і Гангрена і грають в карти. Вони неохайні і неприємні. Гангрена – синя, Сибірська Язва в тупих сибірських валянках.

Язва. Що у нас козир?

Гангрена. Жир.

Язва. Шостака.

Гангрена б'є.

Язва. Сімака.

Гангрена б'є.

Язва. Вісьмака.

Гангрена б'є.

Входить Ганарєя. На ній одягнуто брючного костюма, взагалі, вона така ж неприємна, як Язва і Гангрена.

Ганарєя. Дівчата, там карасін привезли.

Язва. Га?

Ганарєя. В сраці нога.

Входить Випадєніє Матки – воно таке, як і інші, тіки між ногами у нього волочиться мішок.

Гангрена. А хто це к нам лізе?

Гана рєя (шуткує). Та то якесь Випадіння.

Випадєніє (ображається). Ти б на себе подивилася б – стара блядь, брючного костюма наділа. Тьху! (Плює.)

Ганарєя. Га-га-га-га! Ой не можу, дівчата, та то ж модно.

ДІЯ ДРУГА

Вітальня. З портьерою, тумбочкою і фікусом. Над діваном – портрет Гіппократа. На дівані сидять Івасик і Лікар.

Лікар. Івасик, скажи: «А-а-а...»

Івасик. А-а-а...

Лікар (узахваті). Ми ковалі нашого щастя, Івасику.

Івасик. Бе-е-е... (Пускає слину.)

Лікар хвацько підхоплює слину.

Лікар. А ти, Іване, молодець, знаєш, що лікарі збирають слину на аналізи. Хе! (Хвастливо.) Я вже чемойдан слини назбирав. (Ховає слину.)

Івасик. У-у-у...

Лікар (узахваті). Івасику, настане день, і всі хвороби буде знищено!

Івасик. Му-у-у...

Лікар. Гарний хлопчик. Зараз лікар випише рецепти, і будем ням-ням димедрольчик. Хочеш ням-ням димедрольчик?

Івасик. Хр-р-р... (Харчить, випускає слину.)

Удвері гупають.

Лікар. Хто там? Сюди не можна. Іде операція.

Голос з-за дверей. Не пизди!

Удвері гупають.

Лікар (нервово клаца зубами). Гей-гей – стороннім хід заборонено!

Голос з-за дверей. Відчиняй, падло! Двері висадим.

Лікар. Ворог не пройде!

Ставе біля дверей тумбочку.

Івасик. Бе-е-е...

Розганяється і б'є в тумбочку головою. Двері ламаються, в квартиру з криками вриваються бацили. Вони хапають Лікаря і Івасика.

Лікар (кричить). Не чіпайте інтелігента!

Івасик (кричить). Му-у-у...

Гангрена (кричить). В мішок їх! (Показує на мішок у Випаденія Матки.)

Ганарея, Язва відбирають мішок у Випаденія Матки, яке страшно кричить.

Випаденіє Матки. А-а-а...

Івасика і Лікаря садять в мішок. Гангрена закручує його, інші бацили пиздять квартиру: фікус, тумбочку, здирають портьєру і вихорем зникають в проломі дверей, несучи в мішку Лікаря та Івасика.

Входить Смерть.

Смерть (дивиться на Гіппократа). На!

Смерть показує Гіппократу всім зрозумілого жеста.

Завіса

Васіліса Єгоровна і мужичкі

ДІЙОВІ ОСОБИ

Васіліса Єгоровна, красива і горда сука, мічта всіх мужичків.

Адам Жоржевич, до біса гарний мужичок.

Валер'ян Валер'янович, плюгавий мужичок.

Валерій Валер'євіч, сільний і умний мужичок.

Умберто Васільєвіч, цинічний мужичок.

Бруно Адольфович, белокура бестія.

ДІЯ ПЕРША

Спальня Васіліси Єгоровни, заманчиве місце, куда мечтаєт попасть кожний мужичок. В спальні зайобана Васіліса Єгоровна лежить ліцом вниз, крепко охватів подушку сильними руками. Біля дзеркала стоїть напівголий Адам Жоржевич, до біса гарний мужичок, і корчить у дзеркало противні грімасы.

Адам Жоржевич (сам до себе). Ето піздец, яка у меня харя!.. (До Васіліси Єгоровни.) Ти, курва, куда кепку мою поклала?

Васіліса Єгоровна не іздаєт ні звука.

Адам Жоржевич (самовпевнено). Я ету курву так заделав, шо она уже говоріть не может! (З любов'ю поглажує себе по пухлому тілу обома руками.) Тело, блядь, я їбу, кожа, яку бога! (До Васіліси Єгоровни.) Вася, ти ж меня знаєш, я ж так, шучу, шучу, пока добрий, но потом і хуйню могу сделать. Я етого не люблю..

Васіліса Єгоровна. Та відчепись, проклятий! Ні дньом ні ноч'ю покоя нет..

Адам Жоржевич (знаходить кепку на тумбочці і надіває наголову, мрійливо, сам до себе). От я часто думаю, некоторые тьолкі в компанії рассказивают друг другу разное там хуйо-майо, посмотріте – какаая я умная. Я етого не люблю!..

Адам Жоржевич надвигає кепку на лоба, гарно піднімає брови і заходиться видавлювать прища на носі. А видавивши, зсовує брови, примружує оченята і корчить у дзеркало огидні грімасы.

Адам Жоржевич (солодко бормочить під ніс). Мен, піздец усьому!

Входить Валер'ян Валер'янович, плюгавий мужичок. Він мовчки знімає кепку, під якою виявляється лисина. З першого погляду лисини не видно, бо хитрий Валер'ян Валер'янович зачесав їїсправа наліво так, шоб проділ знаходився у нього над правим вухом.

Адам Жоржевич. Хи! Ти такий хуйовий зробився, Валер'ян! Что у тебя, жизнь хуйовая такая, чи у тебе кожа на голове сухая? Я тебе не пойму!..

Валер'ян Валер'янович(червоніє). У меня волос ломкій.

Адам Жоржевич. Ахуй в тебе, случайно, не ломкій? Га-га-га-га! (Регоче.) Ну, не обіжайся..

Адам Жоржевич скручує пальці лівої руки в віде бубліка, а пальцями правої ляскає по цьому бубліку, сопровождає ці похабні жести прицмокуванням язика і підмігуванням в бік Васіліси Єгоровни. Валер'ян Валер'янович сидить ніяково, йорзаючи на стулі, і червоніє. Адам Жоржевич показує Валер'яну Валер'яновичу три пальця, випучує очі і вип'ячує губи. Валер'ян Валер'янович с уваженієм дивиться на Адама Жоржевича і кача головою. Видно, шо він заздрить красивому і сильному мужичку Адаму Жоржевичу.

Валер'ян Валер'янович. Ти кожний день бросься, Адам Жоржевич, чи через день?

Адам Жоржевич. Та я їбав бриться, я і так себя хаваю от і до. Я ото бриться западло щитаю!..

Валер'ян Валер'янович. А я раньше кажний день брився – жена заставляла.

Входить Бруно Адольфович, белокура бестія.

Бруно Адольфович. Под'йом, бляді, доктор прийшов!

І з цими словами Бруно Адольфович видьорпваєт з-під Валер'яна табуретку, так шо той гепається сракою на підлогу.

Бруно Адольфович (до Адама Жоржввича). А ти шо, красавец йобаний, сідіш? Іблом торгуєш... Рупь єсть?

Адам Жоржевич. Єсть.

Бруно Адольфович. Бистро пиздуй в магазін, або подожди – я з тобою.

Бруно Адольфович зникає, як вихор, увлекаючи за собою безвольного Адама Жоржевича. Валер'ян Валер'янович сидить на полу. Деякий час він мається, питаєсь побороть своє чувство. Це видно із того, як він соває руками по брудному полу.

Валер'ян Валер'янович (до Васіліси Єгоровни). Васіліса Єгоровна, давай поговорім.

Васіліса Єгоровна продовжує оддыхати ліцом уніз.

Васіліса Єгоровна (томно). І об чьом же у нас будет разговор, Валер'ян Валер'янович?

Валер'ян Валер'янович (червоніє). Ну, как ето об чьом, Васіліса Єгоровна? Разні єсть інтересні для нас обоїх вещи...

Васіліса Єгоровна. Мне оні уже давно не інтересні, еті вещи!..

Валер'ян Валер'янович (червоніє, но робить хорошу міну при поганій грі). Ето што, надо понімать, як визов?

Васіліса Єгоровна. А понімай, як хочеш, лисий гандон! То, шо я тада по п'яному делу зробила, – била ошибка.

Валер'ян Валер'янович сидить долі, слухає ці неприємні для себе вещи і шарить руками по брудному полу. Входить Умберто Васільєвіч, цинічний мужичок. На голові у Умберто Васільєвіча купа брудного волосся. Одягнут він неакуратно, з претензієй на хамство.

Умберто Васільєвіч. Шоти там іщеш, Валер'ян Валер'янович? Может, гайка от болта куда закатілась?

Валер'ян Валер'янович. Та не, цея так, хтів посмотреть, чи скабку на цьом полу можна загнать, чи не?

Умберто Васільєвіч кида бистрий і хтивий погляд на койку з Васілісою Єгоровной, пальцями лівой руки робить бублік, а пальцями правої – ляскає по бубліку, при цьому він підмигує до Валер'яна Валер'яновича. Валер'ян Валер'янович червоніє і розводить руками. Умберто Васільєвіч регоче.

Валер'ян Валер'янович. Я тільки хотел спросіть, Умберто Васільєвіч, ти мне не даш оту кнігу почитать, где про разні астрали написано, або давай обмінємося – ти міне про астрали, а я тебе – «Потеряний край» і «Зов мічти». Хороші книги, інтересні!..

Умберто Васільєвіч. Ати хуй в белкі відєл?

Входять Бруно Адольфович і Адам Жоржевич з пляшками противного вина.

Бруно Адольфович. Ану тихо, блядь!

З цими словами Бруно Адольфович лунко виніма корок з пляшки і миттю розлива вино в стакани. Все, що робить Бруно Адольфович, це явна демонстрація його нахабства. Навіть циніку Умберто Васільєвічу це ясно. Всі випивають. Причом Адам Жоржевич здвига брови і дивиться на себе у дзеркало.

Умберто Васільєвіч. Адам Жоржевич, ти протри оченята, там у тебе гной скопився.

Адам Жоржевич протира оченята. В той же самий час Умберто Васільєвіч скручує дулю і тикає її Адаму Жоржевичу під ніс, всі регочуть.

Умберто Васільєвіч. Ну шо, як відімость?

Бруно Адольфович. Та то найобки ещю хуйня! От я читав книгу, «Детство Гебельса» називається, от заібись книга! Ну, от оні как-то с Кальтенбрунером нашлі бомбу і от – пацани – не іспугались, подложілі учительнице в кабінет. Учительница заходіт і говоріт: «Деті, ауфвідерзейн». Гебельс не іспугался, як хуйньот бомбой, так учительницу увезлі доктора і обнаружілі у неіо ненормальное сокращеніє влагаліща. Це «пизда» по-німецькі. от неіо муж потом ушол...

Валер'ян Валер'янович. От мєня тоже жена ушла.

Умберто Васільєвіч. Ну все ж непонятно, почему Гебельс не взорвался?

Бруно Адольфович. Бомба була незаряжена, а то б, конечно, взорвался.

Валер'ян Валер'янович. Адам Жоржевич, а тебе когда-нібудь жена ізмєняла?

Адам Жоржевич. Ха! Інтересно! С кем же ето она могла б мне ізмєніть? Я такой мен, шо ето піздец! Мне даже ізмєніть невозможно. Я совершенно за ето спокоен. Все будут з рогами, а я – нет. Она меня хаваает от і до. Ей даже неінтересно з другімі. Еслі б она мне ізмєніла, я даже б кайфував...

Бруно Адольфович (раптово). Тьолок надо пиздить. (Пиздить кулаком по столу так, що підскакують стакани.) Но сначала зав'язать в мішок, мішок завесіть на балку, а пиздить надо ломом.

Валер'ян Валер'янович. А тебе, Бруно Адольфович, жена ізмєняла?

Бруно Адольфович (скручує в руці кусок бринзи). Всі тьолки – суки і простітутки.

Адам Жоржевич. От я часто думаю, есть тьолкі багатіє, есть бедніє, і тоже ібаться хотят. Я етого не люблю. Я так щітаю: хочеш ібаться – поведі в ресторан, накормі, повезі в таксі, от тада і ібайся. а бідні тьолкі – ето хуйня. я етого не люблю!..

Валер'ян Валер'янович. А тєбе, Умберто васільєвіч, жена ізмєняла?

Умберто Васільєвіч. Та мінє ето до пизди. она думаєт, шо ето міня очень волнуєт. Но ето ошибка, оно міня не ібьот ні грама!

Валер'ян Валер'янович. А от моя жена вроде і хуйовая, а я от неіо торчу, як пацан!..

Адам Жоржевич. А мої предки були дворянє, а бабина тьотка була якась фрейліна. В неіо даже своя печать була...

Умберто Васільєвіч. А мого деда дядя їбав твою тьотку в сраку на столі для спірітіческого сеанса...

Входить Валерій Валер'євіч, сильний і умний мужичок. Он відіт таку картину: на койці лежить Васіліса Егоровна, за столом сидять всі уже знайомі нам мужички і п'ють противне вино. На полу лежать потоптані шматки бринзи.

Умберто Васільєвіч. Шо, Валерій Валер'євіч, рупь єсть?

Валерій Валер'євіч. Конечно єсть.

Валерій Валер'євіч пальцями лівої руки робить бублік і щьолкає по цьому бубліку пальцями правої. Обличчя його при етом подьоргівається в огидних грімасах, іскажая наше первое пріятное от него впечатленіє. Бруно Адольфович, которий ожівілся при мислі, шо у Валерія Валер'євіча єсть рубь, голосно кричить.

Бруно Адольфович. Ану цить! Всі виймай гроші і клади сюди!

Всі, крім Адама Жоржевича, який стоїть в своїй звичайній позиції перед дзеркалом і корчить рожі, кидають гроші перед Бруно Адольфовичем.

Бруно Адольфович. Адам Жоржевич, ти скіки кидаєш?

Адам Жоржевич (не повертайсь, пихато). Три палочки.

Адам Жоржевич робить паузу і повертається перед дзеркалом в профіль, дико скосивши очі, як скажений кінь.

Адам Жоржевич. А профіль – ето вообще піздец усьому!..

За віса

Гамлет, або Феномен датського кацапізму

Трагедія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Гамлет, датський кацап.

Маргаріта, мати Гамлета.

Привид, страшне чудо, старанно прикрите замизганим в багнюку і сукровицю простирадлом.

Клавдій, хтивий дядько принца.

Зігмунд Фрейд, відомий психіатр.

ДІЯ ПЕРША

Берег моря. Чути розбещені крики морських птахів, ревіння моржа й інші звуки, іздаване різню морською сволотою.

Входить Гамлет, одягнутий в зручну приємну толстовку і такі ж самі парусинові штани. Гамлет красиво підперезаний вузьким шкіряним пояском. Він босий, бородатий і пацаватий. В руках у нього дебелий дрючок.

Гамлет.

Як остопиздило купатися мені!

Чи, може, іскупатися? Купатись

Чи не купатись? Блядські ці питання

Заябують. Чи, може, не вагаєсь,

Спустити враз штани та батерфляєм

Хуярити, аж поки за буями

В очах не потемніє? Ну, а згодом,

Про наслідки можливі не подумать

Один лиш тільки раз – і вже крадетьсяя

Піздець з своєю усмішкою хижой,

Прастуда, гемарой, чіряк на сраці,

Запльована підлога, лікарі,

Від шприця гематома і могила!

На ній брудна Афелія вонюча

Та купка маргаріток, а під нею

Лежить той фраєр, що любив купатись.

Такіє варіанти ібав я в рот і в носа!

Гамлет харка у море і його дрючком пиздячить. Входить Клавдій, хтивий дядько принца.

Клавдій (грайливо).

Мон шер Гамлет! Ходім у кабінет,

Канхвету дам тобі я посмоктати.

Канхвета очень класна, «Тузік» вкусний.

Клавдій гидотно плямка, ізоображая вкусний, ніхуйовий «Тузік». У ту же мить із моря вилазить привид у брудному простирадлі.

Привид.

Не вірь, мій сину, цьому подарасу!

Канхвету ту тобі він в жопу встромить.

Клавдій.

А-а-а!

(Тікає.)

Привид.

От бач, злякався, йобаний сцикун!

Він обісцяв мене на полюванні,

Коли я міцно спав. Підступною рукою

Він в вухо спрямував брудного хуя,

І скосопиздила моє прекрасне тіло

Смертельна гангрена. Помсти хочу!

Побачить цю падлюку на параші

За грою в «півника» з неголеним убивцею,

Або в канторі сраним інженером,

Або у юрті раком на підлозі,

Татари щоб його їбали в сраку!..

Гамлет.

Не можна мстити! Повинні ми любити

Всіх подарасів, злодіїв, убивць,

Бо кожен з них нарід, всі богоносці.

Привид (іронічно).

То, може, ти і м'яса не їси?

Гамлет.

Ні, не їсу я м'яса принципово.

Я тіки випить іноді люблю,

Бо ми – народ широкий і гостинний,

І випити ми можемо дохуя.

Намного більше інших іноземців,

Жидів та басурман.

Привид.

Хуйова мода!

Пробзділось щось у Данському князівстві.

Коли я був царем, їбав я в жопу

Всіх богоносців вкупі з Львом Толстим

(Ну це, канешно, в смислі переносном),

Бо, підарасів з дитинства не любивши,

Тх посилав на «хімію» їбошить

На благо Батьківщини. О часи!

О Данія нещасная!

Гамлет.

Ви, батьку,

Там привидом вже зовсім заїбались,
Щось пиздите таке, що не просцяти
За цілий тиждень, – я вже вам сказав,
Що мститися не можна, бо всі люди –
Це браття на землі, окрім жидів,
Татар, масонів, негрів, біларусів,
Которих я ненавиджу. В цілому ж,
Я гуманіст – не то, що ви, папаша!
Вам тіки би горілки засадить
Та мамку бідну на печі їбати,
Аж дим із хати йде. А потім чаю
Посьорбати і кидати сокиру
В паралізовану бабуню, унітаза
Хуярить чобітьми... І также много
Другой хуйні за вами замічав я.
Навіщо ж вам було родного брата,
Слабкішого за вас своїм здоров'ям,
Примушувать лизати вам мінста?
От він і їбанувся, бідолашний.
І це не дивно! Мати моя бідна
Ненавиділа вас, як я жидів.
Мене ж, синка харошого, любила
І часто пестила, а я із нею грався
У «курочку та півника»... Ви, батьку,
Пиздуйте в ваше море, та хутчіше,
Бо я дрючком переїбу їбальник,
Ще й дядька позову, і ми з ним разом
Таких піздюлей вам понакладаєм,
Що Данія здригнеться!..

Привид.

Сучий сину,

Хуйовий неданосок – так на батька,

Таку хуйню казать? Чом не втопив я

Тебе у малаф'ї, як ти родився?

Чом не засунув в жопу головою

Й не задушив? О, курв'яча сімейка!

Зажди ж у мене!

Привид топиться у морі.

Гамлет.

Папаша блядський, в доску заїбали!

Піти би випити у барі шампаньйоли,

Бо в сурлі мов коти понасцикали,

І несвідомо хочеться лизати

Шершавим язиком гарячі зуби.

Гамлет уходить. Моржі ревуть, птахи кричать. Море шумить.

ДІЯ ДРУГА

На сцені стоїть рояль «Стенвей», на ньому лежать шпроти.

Посеред сцени стоїть кацапське крісло, позбавлене художнього смаку. Над всім цим герб висить національний, на гербі зображено ведмедя. В одній руці в ведмедя молоток, а в другій – балалайка. Це символізує працелюбність і незакомплексованість тварюки. На кріслі сидить Маргаріта, мати Гамлета, і вишиває комірець косоворотки.

Вона наспівує «Комаріки».

Непомітно, м'якою ходою підараса, входить Клавдій, хтивий дядько принца.

Клавдій.

Сьогодні я гуляв на датському взмор'є

З твоїм синком красівим. Я канхвету

Харошу, очень вкусну йому давав.

Но он не взяв, мудило.

Маргаріта.

Какой чудақ, їй-богу!

Клавдій (сам до себе).

Я виїбу його.

(До Маргаріти.)

Канхвета «Тузік» очень нехуйова.

Маргаріта (лагідно).

Бешкетнику!..

Клавдій.

Чимсь бздить у кабінеті,

Неначе хтось насрав нечистоплотно?

Відкрийте хвортку, хаами, шоб пробздїлось!..

Підскочивши, два хама в косоворотках, в чоботях швиденько відкривають хвіртку У неї в ту ж мить влітає привид.

Привид.

Ага, падлюки! Всім скидять штани
І стати раком, щас піздеєц вам буде,
Слівайте воду, йобані масони,
Чи як вас там?

Клавдій, Маргаріта і хама злякано виконують накази привида, який дико регоче і літає по кабінету.

Клавдій.

Мій Привиде, ніякої хуйні
Не робим ми – ко всем жидомасонам
Іспитиваєм злобу і ненависть
І кожний день національні гімни
На балалайці хором ісполняєм.
Боятсья нас жиди та басурмани,
Престіж крепчает, мощно возрастает
День ото дня процент жиров у маслі.
Довольні хама, ситі в них ібала.
Гараздо меньше стало підарасів.
Ібошать всі вони, як папа Карло,
На «хімії» в Черкасах, лізбіянки
Усі на Соловках...

Входить Гамлет. Він у сраку п'яний. В одній руці у нього дрючок, в другій – шампанське.

Привид.

Дивись, мій сину, це – жидомасони,
Ти запиздяч дрючком їх по печінці,
Потом міне доложиш. Шо не ясно?

Гамлет.

Папаша, все буде в лучшем відсі, не хвилюйтесь!

Гамлет пиздить усіх дрючком. Пиздячить герба з ведмедем, потім заливає шампанське в рояль і шпроти запускає туди ж. І по роялю пиздить дрючком. Рояль гуде.

Привид.

Мій сину, то рояль, а не жиди,

Його не нада пиздить, за валюту

Його я купував...

Гамлет.

Ібавя всі роялі,

Всю валюту і всіх жидів!..

Гамлет пиздить привида дрючком. Привид пада. На полу лежать трупи, попизджені Гамлетом. В роялі тихо плавають шпроти.

Входить Зігмунд Фрейд. Його окуляри таємниче блищать у темряві.

Гамлет (потихеньку починає тверезитись).

Ітогі падведьом: упиздив тата,

І мамку запиздячив з рідним дядьком.

Попиздив мебель ценную, герба

Національного хуйнув,

Усюди смерть, розруха...

Не буду більше пити я!.. Хоч правда,

Яка розумная цьому альтернатіва?

Ех, блядська Данія!

Піздець всім сподіванням!..

Гамлет рве на собі толстовку. Тихо грає музика, приємний голос співа «Яблучко». Зігмунд Фрейд підходить до Гамлета, коле його шприцем у сраку і уводить до божевільного дому.

На сцені з'являються семеро матросів в жахливих чорних бушлатах. Пісня «Яблучко» переможно шириться. Під веселі звуки «Яблучка» матроси мовчки страшно відбивають чечьотку.

Завіса

Сноби

ДІЙОВІ ОСОБИ

Венедікт Абрамовіч, сноб.

Перець Моїсеєвіч, сноб.

Свирид Свиридович, сноб.

Поліна Йосипівна і Ельза Піздаускас, снобихи.

Скворцов, ведучій передачі «В міре животних».

Дія відбувається в квартирі Свирида Свиридовича. Квартира Свирида Свиридовича обвішана різним шматтям, в числі якого: ручна ворона в клітці, портрет святої Варвари, бюст східного деспота, іржаве відро, прибите до стелі, напівзідений клопами метелик, розп'ятий на стіні, забитий Хемшгуесм кабан, картина з голими шлюхами, диван в стилі рококо, в якому їбеться шашель, та інше. За брудним столом сидить Свирид Свиридович, пале люльку і дивиться «В міре животних». На столі лежить книга. На книзі написано: «Гомосексуалізм і східна філософія». Автор книги Цюнь Хунь Мунь.

Скворцов (в телевізорі). Інтересно, что с наступленієм брачного періода поведеніє саламандри меняється. Обратіте вніманіє на вздувшієся желези саламандри у основанія ейо хвоста.

На екрані вознікає гидкий силует саламандри. Грає Пінк Флоід. Раз по раз саламандра іздає звуки, ніби пилою возять по шихверу.

Свирид Свиридович (сам до себе). Хе-хе, йобане чудо!..

Входять Венедікт Абрамовіч і Перець Моїсеєвіч з пляшками горілки.

Скворцов (в телевізорі). Посмотріте. Так іспугана саламандра питається напугать

непрошеного гостя перед тем, як ретіроваться.

На екрані саламандра гидко сре, переливаючись цвітами райдуги. Грає Пінк Флоїд.

Свирид Свиридович (показуєна книгу). Ви ето читалі?

Перець Моїсеєвіч. Позвольте, Свирид Свиридович, ето ж бульварная інтерпретація «АлмазноїСутри». Вотя вам прінесу книженцію, одін купец пішет о русском православм. В молодості бил большой разбойнік, представьте себе, ізнасілував свою мать. Ето так, апріорі, затем долго жив на Востоке. Вообще, умнейша, опитнейша людина!

Венедікт Абрамовіч. Как ето сказано в Блока: «Веліка Росія, а ідті некуда...».

Свирид Свиридович. Магія слова, батенька!..

З цими словами Свирид Свиридович наливає горілку, і вся компанія випиває.

Скворцов (в телевізорі). Сейчас ми познайомимось ішо з однім представітелем обширной сім'ї плазунів. Ви, наверное, его уже узналі. Відіте, какой он сімпатічний.

На екрані з'являється страшна пащека крокодила. В зубаху його стирчать шматки волохатого собаки.

Скворцов. Да, в лесу другіє закони, чем у нас з вами. Токо зазевался і, глядіш, угоділ кому-то на ужин. Так сказать, маленькієтрагедії.

Входять Поліна Йосипівна і Ельза Піздаускас.

Ельза Піздаускас (з неруським акцентом). Еті мужчіни, оні, как всегда, п'ють втіхаря. Аженцінам ні слова.

Венедікт Абрамовіч. Рекомендую – у нас в гостях ізвестнейшая Ельза Піздаускас.

Ельза. Хоть би ти, Веня, не виябувався, ти ж знаєш, я етого не люблю.

З цими словами Ельза Піздаускас наливає собі гранчак горілки і випиває його.

Поліна Йосипівна. Ви не читалі статтю Ганцмахера «На пороге разума»?

Перець Моїсеєвіч. Я шо-то слишал, ето про пріручену акулу, она естз рюмочки яйца. Кстаті, господа, ви знаєте – до сіх пор ніхто не знає, хто в акули мужчіна, а хто женчіна.

Ельза Піздаускас. Наверно, я б определіла по запаху. Га-га-га...

Ельза Піздаускас неприємно регоче, давлячись солоним помідором.

Поліна Йосипівна. Представьте, не вгадалі, ето про обізяну. Обізяна впервіє заговоріла...

Венедікт Абрамовіч. Ха... І что же, меня інтересует, ваша обізяна могла б такое сказать?

Поліна Йосипівна. Представьте, всего одну фразу. Она сказала: «Шо, піздюкі, доігралісь?»

Венедікт Абрамовіч. Ха! Ето ішо ні о чьом не говоріт. Она может рефлекторно прізводіть звук.

В цю ж саму мить Свирид Свиридович досить голосно пердить.

Ельза Піздаускас. Лучше чесно пьорднуть, чем предательські набздеть.

Скворцов (в телевізорі). От відіте, как іногда получається. Токо наш новий знакомий собрался в родную стіхію, как хозьяін тайгі, которому надоело сосать лапу, прийшов на водопой. Обично еті сільніє звері ізбегают друг друга.

На екрані ведмідь і крокодил боягузливо харчать один на одного. Причому, крокодил не випускає з пащеки неохайних шматків волохатого собаки.

Перець Моїсеєвіч (шуткує). Шо, піздюкі, доігралісь?

Поліна Йосипівна. Шо-то, мальчікі, ви заболталісь. Не забивайте ж про дам.

Свирид Свиридович і Перець Моїсеєвіч розливають горілку. Всі випивають і закусяють ковбасою.

Свирид Свиридович (сп'янілим голосом). Это напoмінaєт мнє фільм Хічкока. Він і Вона сидять, оба голиє, Он з ножом, Вона з топором, режуть ковбасу і їдять. А над їми стоїть д'явол в образі жєнщини.

Свирид Свиридович намагається ізобразити, як виглядав д'явол в образі жєнщини в фільмі Хічкока.

Перець Моїсеєвіч. Свирид Свиридович, та покиньте, ето ж із другого фільма! Вoбщє, я вам советую – покиньте ту хуйню і посмотріте новий фільм Хабібуліна. От де екзистєнція, їбать мєня в рот і в нос! Чєлoвєк на огороді найшов сапку і давай сапати. Весна пройшла, он сапає. Лєтo пройшло, он сапає. Осінь пройшла, он сапає. Ото піздец..

Поліна Йосипівна. А зімою?

Перець Моїсеєвіч. Шо зімою? Я шо-то вoпpосa нє пoйняв.

Поліна Йосипівна. Ну зімою? Сапає ілі нєт?

Перець Моїсеєвіч. Ха. Ну ви бачили такoє? Ну куди ж він, нахуй, денєтьсєя?

Вєнєдїкт Абрамовіч. Ти, Поля, спнaчaлa думай, а потoм спрaшуй!

Скворцов(в телевізорі). К щaстю, всьo зaкoнчїлoсь блaгoпoлoчнo. І нaш тoлстoкoжїй знaкoмїй oпyстїлсєя нa днo дoєдaть свoї oбєд.

На екрані видно потворний хвіст крокодила, який шмякає по болоті. Грає Пінк флоїд. Свирид Свиридович. який під час балачок тихо куняв у кріслі, починає голосно хропіти.

Ельза Піздаускас. От ето номер! Што делать будем?

Вєнєдїкт Абрамовіч (філософські). Нічєгo. Йoмy ж хужє будєт. (До Пєрцa Моїсєєвїчa.) Ти як сьoгoднї?

Перець Моїсеєвіч. Я шо, можно, конечно.

Поліна Йосипівна. Тут холодно, можно труби застудіть.

Перець Моїсеєвіч (філософські). Для жєнщини труби – все одно шо для мужчини мозгі.

Венедікт Абрамовіч. Харош піздеть!

Венедікт Абрамовіч першим подає приклад і знімає штани. Всі роздягаються. Грає музика з передачі «В міре животних».

Ручна ворона з клітки. Шо, піздюкі, доігрались?

Завіса

Казка про репку, або Хулі неясно?

ДІЙОВІ ОСОБИ

Свирид Опанасович, дєдка.

Химка, бабка.

Валька, онука.

Джек, песик.

Мурзік, котик.

Вера і Надежда, мишки.

Саломон Самсонович і Африкан Свиридович, дослідники калу.

ДІЯ ПЕРША

Хата Свирида Опанасовича – забацане місце, куди редко ступа культура. З вікна, зтягнутого бичачим пузирем, можна побачити грязюку, дощ, бурю, а також мороз. Інколи, в ритмічному оскаженінні, з диким завиванням і карканням, мимо вікна проносяться зграї ворон, драконів, крилатих клопів і летючих пацюків. В ці хвилини в хаті темніє. Посеред хати сидить Свирид Опанасович у валянках і шапці-ушанці, за спиною у нього ружжо, біля руки лежить гостро наточена сокира, так, що дотягнуться до неї зовсім не важко. Вінчає обстановочку опудало крокодила, яке гойдається під стелею. На крокодилі де-не-де приклеєні ярлики готелів і закордонних спиртних напоїв. Свирид Опанасович видовбує з кишені коробочку калу, нюхає її, чха і кладе в кишеню назад. Входять мокрі і брудні дослідники калу Саломон Самсонович і Африкан Свиридович, вдягнуті у все резинове. В руках у них прибори, якими міряють кал. У Саломона Самсоновича під пахвою невеличкий забитий дракон, він швиляє його на стола, як магазінну курку.

Саломон Самсонович (до діда). Скажи бабі, шоб борщ зварила. Часником заправить та сметаню, галушками – то, шо нада!

Свирид Опанасович з огидою бере дракона за обляпані кров'ю зелені крильця.

Свирид Опанасович. Блядь! Колись я іще пацаном був, то їх зимою в нас не було. Оце, як тіки осінь, вони своїх дітей ото позганяють на леваду і вчать літати, а потім посідають, падли, і тіки м'ясом ремигають, ну чисто корови. А через пару тижнів всі

в Африку полетять. І так красиво летять, блядь, строем, аж земля трясеться. Коли їх головний серне, то і остальні тоже. Бува, цілі села гімном засиплять. Порядок тада у них був!..

Саломон Самсонович. А щас?

Свирид Опанасович. Щас ні. Щас ні в них, ні в нас, кругом порядку нема.

Африкан Свиридович. А щас чого не улітають, діду?

Свирид Опанасович. Хуй його зна. Колись порядок був, нахуй, не те, шосічас!

Входить Валька, онука Свирида Опанасовича, це здоровенна обізяна, вдягнута у просте, охайне платтячко.

Валька. Шо ви пиздите, діду? Раньше, раньше... Шо за ностальгія, чого вам щас не хвата, тюрми?

Свирид Опанасович. Мовчи, обізяна йобана, шо ти понімаєш?

Африкан Свиридович (мрійливо лапа дракона). Вони таки щас сильно поменшали. Я помню, ще коли малий був, то були такі, як бугаї, а щас такі, як курчата. І шо воно далі буде?

Саломон Самсонович. А хулі тут непонятного? Обичний мутагенез. Дракони меншають до таких розмірів, шоб прогудувати свої сімі.

Африкан Свиридович. Зате пацюки стали, як самолёти, а клопи, як сичі.

Саломон Самсонович. Шо ви хочете, Африкан Свиридович? Це жизнь, а жизнь, як в песне пойдотся, «не кончаемся».

Свирид Опанасович (ні до кого не звертаючись). Жизнь хуйовая!..

З сіней чути шкрябання і завивання Джека.

Саломон Самсонович. І потом, Африкан Свиридович, подивіться на Дарвіна...

Свирид Опанасович. Ти б на себе подивився, весь в гамні!..

Саломон Самсонович. А ви не пиздіть зря, Свирид Опанасович, вас пока не спитали. Так от, взгляніте шире: спочатку у нас все мале, ну там раковини, спірохети різні. Вобщем, шо я вам розказую, та поїбень, шо з моря вилізла. Так?

Африкан Свиридович. Так.

Свирид Опанасович. Так.

Говорячи це, Свирид Опанасович професійно відчикрижує дракону голову і заходить ся його обдирать. З сіней знову чути істеричне скавучання Джека і дряпання його пазурів.

Саломон Самсонович. Потом знов все велике, динозаври, бронтозаври, всякі там пиздозаври. Так?

Африкан Свиридович. Так.

Свирид Опанасович. Так.

З цими словами Свирид Опанасович кидає драконові тельбухи і голову Джеку, який з гавканням вривається до хати. Джек представляє собою здорового упиздня у піджаку, штанях, чоботах, але з собачою головою. Давлячись м'ясом, Джек страшно гарчить.

Саломон Самсонович. Потім знов все мале, опять порозводилось всяке падло – миші, комарі, клопи, пігмеї, блядь, всякі карлікі!..

Африкан Свиридович. А слони?

Саломон Самсонович. Які слони? Ви їх коли-небудь бачили? Ви ще бронтозаврів би згадали! Хуйня це все! Басні дідуся Панаса, не було ніяких слонів...

Свирид Опанасович (продовжує пиздити дракона на котлети). Інтересно у вас получается: слонів не було, а дідусь Панас, значить, був?

Саломон Самсонович. І дідуся Панаса теж не було, нюхайте свій кал, діду, і не отвлікайтесь. Патом знов всьо большое: дракони, як бугаї, бугаї, як я не знаю шо...

Свирид Опанасович (тупо). Як слони.

Свирид Опанасович роздмухує вогонь і ставить казан із драконом у піч.

Африкан Свиридович (в'їдливо). Але ж клопи малі, мандавошки іщю менші, я вже не кажу про пацюків, самі обичні пацюки. Мій тато, як був малий, з ними грався. А щас піди пограйся, кожен пацюк, як Б-52! Дракони аж всцикаються...

Саломон Самсонович. Кстаті, яка в них середня швидкість?

Африкан Свиридович. Хуй його зна, знаю тіки, шо як летить, не видно. А дракони катастрофічно поменшали, так шо тут і Дарвін ваш не проспить собі хуя, не те шо ми з вами.

Саломон Самсонович. А хулі ми, рядові аспіранти, наше діло – кал.

Африкан Свиридович. Ну, не скажите, Саломон Самсонович, наша праця прекрасна, і она нужна людям.

Саломон Самсонович (з тонкою іронією). Особенно таким, як Валька. Це ж ваш інститут її розробляв?

Африкан Свиридович. Інтересно, шо ви імєєте против Вальки? Нормальна внучка нормального дедушкі.

Саломон Самсонович. При чьом здесь дедушка? Ви лучше спитайте, хто її мама? Признайтесь, мама була ваша – лабораторна?

Валька (гордо). Мама була дика.

Африкан Свиридович (запопадливо регоче). От бачите, а ви іще обіжаєте, самі ви лабораторний! Я за Вальчиною мамой добряче погасав по джунглях, а она, в свою чергу, мене харашо покусала. Сама запальна, кров гаряча. Азія!

Саломон Самсонович. Ну, харашо, ну з Валькой ясно. От ви, практик, розкажіть, а якщо обізяною буде мужчіна, а женціна буде обична, шо тагда?

Африкан Свиридович. Всьо буде навпаки, плод буде схож на людину, але з інтелектом обізяни. Первий закон Менделя, але цетупіковий хід, у нас навіть завалили дисертацію одного мудака.

Саломон Самсонович. Ну навіщо так жорстоко? Були б гарні обізянки.

Африкан Свиридович. Їх нема чого прикрашати, вони і так гарні. Подивіться на Вальку, бачте, які в неї зуби, а у вас?

Саломон Самсонович. Хулі зуби, зуби вставить можна, але я і'бати б її не став, хіба шо п'яний...

Валька (ображено). А я тобі, дураку, і трезвому б не дала! Ходить цілий день весь в гамні і шо-то вообража. Йобарь найшовся!

Свирид Опанасович. Валька, не пизди, коли старші балакають!..

Валька. А чого вони обзиваються?

Африкан Свиридович. От ви напрасно питаєтесь, Саломон Самсонович, найті у Вальки якусь естетику, отталківаясь от антропоморфності.

Саломон Самсонович. Ви говоріте понятней, Африкан Свиридович.

Африкан Свиридович. Ну от смотріте, от ви говоріте, шо Валька некрасіва, а лебедь красівий?

Саломон Самсонович. Красівий.

Африкан Свиридович. А отдавайте, щоб у вас була така шия, яку лебедя, отакі лапи красні і пір'я кругом, тоже красіво, а? Шо мовчите, скуштували хуя? Так і остальное: лебедь красівий, як лебедь, а обізяна, как обізяна. Хулі не ясно?

Саломон Самсонович. А ніхуя!.. Ну просто інститут краси!

Валька (пиздить Джека, який з гарчанням доіда голову дракона). Ану, діду, скажіть йому, щоб Мурзікулишив. Мурзік, киць-киць-киць!..

Голос Мурзіка з сіней. Я січас...

Входить Мурзік, здоровенний сибірський котяра з шерстю, вусами і всім, чим положено. Від звичайного кота Мурзік відрізняється тіки розмірами, саблезубістю і гарним баритоном. Оба дослідника при виді Мурзіка машинально встають, як це роблять не маючі гідності подчиньонні при виді начальника.

Мурзік (лагідно, але дещо звврхи). Сідіте, сідіте, я етого не люблю. В чьом дело, Валентіна?

Валька (просто показує на пол, де валяються кишки і гарчить Джек). іж, Мурзік!

Мурзік з виразом огиди дивиться на брудну підлогу і на хижого Джека, який гарчить і вишкіряє зуби із-під стола, і з усією силою пиздить його ногою. Переляканий Джек, повизгуючи, вилітає з хати, а Мурзік з виглядом гідності сідає за стіл.

Саломон Самсонович (западково виймає кишеню красіву коробочку із калом, оздоблену палехською розписсю, і протягує Мурзіку). Понохайте, це імпортний, ви такого не нюхали.

Мурзік Сам нюхай!

Входить Химка – це звичайна вередлива стара баба. Попоравшись у печі, вона дістає звідти казан смачного борщу. Товариство сідає обідати.

Саломон Самсонович (пошепки, з набитим ротом, до Африкансі Свиридовича). А Мурзіка тоже ваш інститут розробляв?

Африкан Свиридович. Ні, це природа. Такого Мурзіка – хуй розробиш. Все, що ми щас можемо, це такі, як Джек або Валька.

Саломон Самсонович. Да! Мурзік – це Європа!

Африкан Свиридович. Ха! Японія!

Мурзік (почувши про Японію, елегантно витира з вусів драконовий жир). Можете там не шепотіть, я улавлюваю ультразвук, бачу в цілковитій темряві, читаю мислі на відстані, стрибаю вгору на 20 метрів, а в довжину – на 50, можу перегризти любе залізо і поцарапати любу каменюку. За один раз можу виїбати двадцять киць, не при Вальці будь сказано. Ще продовжувать?

Африкан Свиридович. Ех, нам би так!

Мурзік. Вам так не буде.

З цими словами Мурзік хлібом лізе в тарілку і елегантно підчищає ним недоїдки, потім з'їдає хліб і знову витира вуса від жиру.

Саломон Самсонович. А скажіть, Мурзік...

Мурзік. Васильович.

Саломон Самсонович. Мурзік Васильович, і не надоїло вам бути отаким суперменом?

Африкан Свиридович (поправля). Суперкотом.

Мурзік (дуже спокійно). Ви хотіли пошуткувать, але у вас не вийшло. Ні, не надоїло. Я теж, шановний, міг би запитать – чи не надоїло вам цілий день борсатись в чужому калі, але, як бачте, я цього не роблю.

Африкан Свиридович. Така вже в нас робота. І потім кал – це цікаво.

Мурзік. Звичайно. Кожному своє.

Саломон Самсонович. Розумієте, Мурзік Васильович, кал – дуже цікава штука. Ви помітили, що людина, коли посре, завжди оглядається, щоб побачити, скіки вона насрала і якої якості кал. Їй цікаво, а цікавість – це шлях в майбутнє.

Мурзік. Навіщо вам шлях у те, чого у вас нема?

Африкан Свиридович. Ну, не кажіть. У людства зоряне майбутнє, а без кала далеко не полетиш. Вся наша діяльність – це боротьба з забобонами, ця смілива патріотична цікавість – це подвиг!

Мурзік. Тоді чому всі ваші інститути не спроможні розробить такого хлопця, як я? Чому у вас виходять одні уроди?

Саломон Самсонович. Цікаве питання. Будемо полемізувати. (Ухитряється робить два діла: полемізувати і маленькою паличкою зчищать з резінового камбінезона гавно, а паличку витирають облаву на якій сидить Африкан Свиридович.) Розумієте, Мурзік Васильович, людина завжди цікавилася трьома речами. По-перше – своїм калом, по-друге – литками та казнями, і уродами. Дайте їй все це, і вона буде відчувать, що живе не напрасно. Ми – вчені, питки та казні – то не наше діло, але кал, але уроди...

Давно пройшли, шановні, ті часи, коли цар Петро імпортував уродів за шалену валюту. Тепер маємо своїх і розробляєм все нові і нові моделі. По-перше, ми тепер незалежні від Заходу, і економія, а ви лізете тут з своєю красою, ви нікому не потрібні. Перш за все тому, що не цікаві, у вас нема аномалій, ви просто нудна тварина, у якої все на місці! Той, хто вас робив, – не вчений!

Збуджено жестикулює палочкой з калом, Саломон Самсонович задіває крокодила з імпортними наклейками, який тихо висів над головами в товариства. З страшним грюкотом крокодил падає прямо на голову Мурзіку, який з диким нявчанням злякано стрибає прямо в бичачий пузир, яким затягнуте убоге вікно. Мурзік, заплутавшись у пузирі, вивалюється в страшну непривітну природу, з якої інколи продовжує доноситись його несамовите нявчання. Крокодил залишається лежати на столі, їбало в крокодила під час удара розкрилося, як кришка в чамайдана. Возбудьонний Саломон Самсонович кидає палочку з гавном крокодилу в гризло і захоплює його кошмарну щелепу.

Саломон Самсонович. Ну, як я йому врізав, цьому хвастунові?

Африкан Свиридович. Та не кажи, ці коти вже заїбали, я їх усіх віддав би на мило!

Баба Химка. Він, клятий, мишей зовсім не чіпає, каже, що з мишами треба поводитись так, як хочеш, щоб миші поводитись з тобою...

Саломон Самсонович. Ти диви, Толстого читав!

Свирид Опанасович. Топити треба.

Голос з сіней. Не треба.

Входять мишки – Вера і Надежда. При першому ж погляді на них становиться ясно, чому Мурзік увльокся Толстим. Це здоровенні тварюки із частокотом зубів і великими крилами за плечима. Вера і Надежда дуже нагадують страшних птеродактилів тріасового періода і ведуть себе відповідно.

Вера. Не треба того ублюдка топить, як трохи підросте та зажиріє, ми з Надсю його з'їмо.

Надежда. Блядь, сука буду!

Надежда виймає з вуха бичок і розкурює його. Обидві бляді сидять, розкарячившись, поклавши голі хвости на стола, чухають собі пизди, матюкаються і плюють на підлогу.

Африкан Свиридович (сам до себе). Ой-ой-ой! Які падорви пратівні! Ой, як страшно! Ну, я, пожалуй, пайду...

Вера. Сидить була команда, блядь!

Африкан Свиридович (сам до себе). Ай! Як страшно! Ви не переживайте, я уйду по-англійськи...

І з цими словами Африкан Свиридович хоче лізти в вікно. Він так бздить Вери і Надежди, що, очевидно, хуйово соображає.

Саломон Самсонович. Африкан Свиридович, не теряйте человеческое ліцо. Хуй їм в рот, тим блядям, лізьте в двері!

Вся ця героїчна тірада пропадає даром. Африкан Свиридович, подолавши бар'єр підвіконня, зникає в дикій природі.

Надежда. Ну кому це чмо нада? Шо він про себе вообража? Я сьодні так наїлася, шо дивиться на нього не можу!..

Валька. Тато завжди такий, так сидять, пиздять собі, як нормальні, а потім раптом як почнуть кричати та боятися. А чого боятися? Чи бзди, чи не бзди, однаково здохнем...

Вера. Може, в його совість не чиста?..

Валька. Ну, про совість нічого не скажу, бо не бачила.

Саломон Самсонович. Щас врем'я таке дурне, у всіх нерви, всі лікуються, якіхось призраків та фантомів бачать, а я отскіки живу – жодного не бачив. А ви, діду?

Свирид Опанасович. Один раз, як малий був і на леваді кози пас, то з лісу виїзжають четверо, всі на конях, худі і голі. Всі з косами, а в одного ще веси магазинні. Мабуть, шо по сіно поїхали, тіки от віси нахуя?

Валька. А сіно взвешивать.

Саломон Самсонович. Та! Та хіба це фантоми, то хуйня, а не фантоми. Якісь казли з дурдому втекли, або ви, діду, десь чарку йобнули чи укололись харашо..

Свирид Опанасович. Тада цим не увлєкалісь, тада порядок був!..

Свирид Опанасович встає і затика сокиру за пояс. Тепер стає видно, шо ззаду у Свирида Опанасовича стирчить здоровенний рудий хвіст, як у сетера.

Свирид Опанасович (до Химки). Ходімо, стара.

Саломон Самсонович. Кудя ви, діду?

Свирид Опанасович. Рєпку треба витягнуть, здорова, клята, виросла, як клуня!

Валька. Треба Джека й Мурзіка позвати..

Валька тіка з хати. Мишкі – Вера і Надежда, баба Химка і Свирид Опанасович ідуть за нею. Саломон Самсонович один лишається в хаті, він дістає з крокодила обісрану паличку і продовжує чистить з себе гівно під удалі звуки старовинної пісні «Дубінушка», ісполненієм якої обично супроводжуються фізичні зусилля любителів колективного катарсису

Завіса